

lader vi nu være med at opkræve om 3 Aar, saa har vi ikke Brug for dem mere; thi Ministeren foreslaar dog ved denne Lov Opgaver overfor den ekstraordinære Arbejdsløshed, der løses ved Byrder baade paa Stat og Kommune. Hvis Ministeren staar fast paa den principielle Opfattelse, at Arbejdsgiverne bør yde saadanne Bidrag, burde han ogsaa have opretholdt det, synes jeg, og lettet Stat og Kommune for det, man nu paalægger dem af Byrder til de paatænkte Krisekasser.

Til det ærede Medlem Hr. Willesen vil jeg gerne sige, at mit Forslag om Afgang for Funktionærernes Arbejdsløsheds-kasser til at oprette Krisefond ikke er en egentlig Udvikling af den gældende Lovs Arbejdsløshedsforsikringsordning med offentlig Støtte. Det, Spørgsmaalet drejer sig om, er, om en saadan Kasse, naar de paagældende har sikret sig i samme Omfang som Medlemmerne i de Kasser, der faar Statsstøtte, naar de har opbrugt den ordinære Hjælp, skal kunne faa Støtte af den Fond, som deres Arbejdsgivere har været med til at betale. En Ordning af denne Karakter betyder en direkte Besparelse paa andre Konti for Kommunerne. Overfor det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven maa jeg maaske i denne Anledning sige, at det forekommer mig, at min Udtalelse var berettiget. Jeg sagde, at det ærede Medlem Hr. Bouet udtalte i Københavns Borgerrepræsentation, at det, hans Parti krævede, kun var Lighed paa dette Omraade, men efter at man har krævet det i Borgerrepræsentationen, hvor der ikke var nogen Mulighed for at opnaa Lighed, fordi den gældende Lov var en Hindring, fremsætter hans Parti her i Rigsdagen, hvor Stedet er til at opnaa Lighed, et Forslag, der ikke gaar ud paa at give Lighed, men paa, at den Støtte, der ydes af Fonden, kun skal udgøre det halve af det, som de anerkendte Kasser kan faa af Fonden, Kommunen og Staten. Men efter at den højtærede Minister har udtalt, at han finder det rimeligt, at der finder en Forhandling Sted mellem anden og tredie Behandling om hele denne Sag, og der altsaa er en Mulighed for at opnaa en Enighed paa dette Punkt, skal jeg tage mine Underænderingsforslag Nr. 34 og 43 tilbage, idet jeg forbeholder mig at fremsætte dem igen, hvis der ikke skulde kunne opnaas Enighed.

Formanden: Ændringsforslagene Nr. 34 og 43 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er de bortfaldet.

Dahlgaard: Maa jeg sluttelig sige til den højtærede Minister, at jeg ikke har villet sige, at en Arbejdsløshedsordning overhovedet ikke kan tænkes at faa Indflydelse paa Arbejdsløsheden her i Landet. Man kan meget vel tænke sig en saadan Indflydelse. Men det, jeg har villet sige, er, at den gældende Ordning, som Ministeren var med til at skabe i 1921 og 1924, utvivlsomt er af en saadan Karakter, at den ikke har denne Indflydelse med Hensyn til Beskæftigelsesforholdene. Den højtærede Minister udtalte, at det, man nu gjorde, var egentlig at genskabe det Forsikringsprincip i vor Arbejdsløshedslovgivning, som indførtes i 1907, og som overhovedet ikke blev brudt fra 1907 til 1917. Dertil vil jeg sige to Ting. For det første erklærede den højtærede Minister ogsaa i 1921, at nu genskabte man Forsikringsprincippet, nu kom man bort fra Krigstidens Forhold paa dette Omraade. Det var for saa vidt ogsaa rigtigt, som man ikke kan sige, at der sker et Brud paa Forsikringsprincippet, fordi der gælder en Ordning med Hensyn til ekstraordinær Understøttelse i Krisetider. Det andet, jeg vil gøre opmærksom paa, er, at Ministeren tager ganske fejl, naar han siger, at der paa dette Omraade overhovedet ikke skete noget i Tiden fra 1907 til 1917. Jo, det var netop det, der gjorde. Kun 2 Aar efter, at den første Arbejdsløshedsforsikringslov var vedtaget, blev der her i Rigsdagen gennemført midlertidige Love af 1. April 1909 og 16. April 1910 om ekstraordinære kommunale Tilskud til anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, netop under Hensyn til den Krise, der var til Stede i visse Erhverv. Altsaa, det er en Opgave, der har foreligget hele Tiden og altid vil foreligge, hvilke Foranstaltninger der fra det offentlige Side kan træffes overfor en ekstraordinær Arbejdsløshed, som Forsikringen ikke er i Stand til at magte. Og dèr kan man gaa to Veje. Man kan lovgive i det enkelte Tilfælde, naar Tilstanden opfordrer dertil, eller man kan søge at skabe en permanent Ordning. Den sidste Vej, at søge at skabe en fast Ordning for, hvad der skal gøres, naar ekstraordinær Arbejdsløshed sætter ind i Krisetider, er det, Ministeren gik i 1921 og 1924, og som han da erklærede sig for Tilhænger af. Det er den, han nu gaar bort fra, idet han gaar over til, at man skal lovgive for hvert enkelt Tilfælde.

Maa jeg hertil blot føje, at der var i den højtærede Ministers Tale ligesom et lille Forvarsel om, at han ogsaa selv forstaar, hvad der kan komme paa dette Om-